

[Miljøministeren]

er også, hvad jeg gav udtryk for i min skriftlige fremsættelse af lovforslaget.

Jeg ville blot prøve ligesom at overbevise hr. Svend Erik Hovmand m. fl. om, at det virkelig er vores hensigt at give kommunerne større beføjelser, men selvfølgelig inden for de rammer, der er godkendt. Jeg har sagt det flere gange, men jeg skal gentage det én gang til: under hensyntagen til den generelle planlægning, som fastlægges her i folketinget og i regeringen. Det burde dog være rimeligt og rigtigt.

Jeg tror stadig væk, at der er nogle misforståelser med hensyn til regeringens hensigter vedrørende landsbyerne. Det er jo sådan, at vi mener ikke, at den omstændighed, at vi vil redde nogle landsbyer og forsøge at gøre det på en hensigtsmæssig måde, skulle medføre, at vi ikke har noget, der hedder »det åbne land«. Det er klart, at det stadig væk må være sådan, at vi bevarer og beskytter det åbne land, men der findes en række gamle samfund, som er ved at gå i opløsning, bl. a. på grund af de stærke koncentrationstendenser og den stærke mekanisering af hovederhvervet ude på landet, nemlig landbruget. Det har vi ikke medvirket til ved lovgivning på nogen måde, det er sket af sig selv ud fra det synspunkt, at det billigjorde produktionen, men det har afstedkommet, at mange landsbyer er affolket, og at flere står i færd med at blive yderligere affolket. Det mener jeg vi enten fra samfundets side alene eller måske i samarbejde med erhvervslivet kan gøre noget for at modvirke, og jeg vil på tirsdag komme nærmere ind på, hvordan man kunne tænke sig at gøre det. Man kunne måske i samarbejde med dem, der skal lave brugsforeninger eller købmandsforretninger, dem, der skal drive bankvirksomhed m. v., lave nogle fælles arrangementer for at bevare nogle af de eksisterende samfund. Men det betyder selvfølgelig ikke, at man frit kan lade kommuner lave en byudvikling i strid med den alment planlagte udvikling, som man er blevet enig om ved regionplanlægningen, hvor amterne som planmyndighed har fastlagt nogle retningslinjer, som vi så har godkendt.

Jeg tror altså, at en stor del af uenigheden bygger på misforståelser, og jeg håber, at vi på tirsdag vil få rettet flere af disse misforståelser.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg forstår altså, at ministeren ikke mente, hvad han sagde, da han gav udtryk for, at det med hensyn til kommunernes selvbestemmelsesret omkring landsbyer i landzone var tilstrækkeligt, at regionplanen var godkendt. Det er ikke tilstrækkeligt, siger ministeren, der skal også godkendes en kommuneplan. Ja, så har vi i hvert fald fået det korrigeret.

Men vi har endnu ikke fået besvaret det spørgsmål, som jeg stillede i mit allerførste indlæg, og som jeg gentog for et øjeblik siden, nemlig: hvor går grænsen? Hvad skal vi bruge dette lovforslag til? Hvis man læser bemærkningerne til lovforslaget, får man at vide, at når det drejer sig om en lokalplan i en landzone, må der ikke foregå nogen vækst. Vil det sige, at det er umuligt for en kommune, hvis man laver en lokalplan for en landzone, at tilføre en landsby flere nye huse? Hvis det er helt umuligt, er der ikke noget at diskutere. Hvis det, som ministeren antydede for et øjeblik siden, er sådan, at der er en vis grænse, vil jeg gerne vide: hvor går grænsen? Er det 1 hus om året, er det 2 huse, er det 5 huse, er det 10, eller hvor går grænsen for, hvor meget man kan gøre lokalt, hvis man ellers ønsker det, for at redde en landsby?

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Som hr. Svend Erik Hovmand allerede for nogen tid siden rigtigt forudså, må jeg svare, at det må afgøres konkret. Man kan ikke stille nogle generelle retningslinjer op. Der kan være tale om, at man vælger at udvikle visse landsbysamfund, og hvis man vælger det i planlægningen, skal man også udbygge dem med flere huse. Men der kan også være tale om, at man uden at udvikle et landsbysamfund beslutter sig til at udfylde enkelte huller i en konkret bebyggelse, som måske ikke engang kan have betegnelsen et landsbysamfund. Det må overlades til konkret vurdering. Jeg har haft utallige zonesager til konkret vurdering, og jeg kan sige, at man kan ikke fastlægge sådanne talmæssige retningslinjer, der gælder i alle områder. Hvis man nu besluttede sig til, at der f. eks. kunne bygges 3 huse om året alle steder, kan enhver jo se, at der ikke ville være nogen planlægning mere, og det ville være de rene tilfældigheder, der så afgjorde, hvor den ret lille